

Kollel Zichron Michel of NMB

Sunday Morning Shulchan Aruch Chabura

Elul 5777

Business on Chol Hamoed – Shiur 1 –

Introduction – The fundamentals about Melacha on Chol Hamoed

בעיקר מלאכת חול המועד או הוי דאוריתא או דרבנן

- גמ' חגיגה דף י"ח עמוד א', כמה דרישות על מלאכת חול המועד. ע' רשי' משמע דמסקנת הגמ' דהוא מן התורה, ע' Tos' חולקים על רש' וס"ל דהוי דרבנן ע' רמב"ם פ"ז ומגיד משנה שם שהביא דעת הרמב"ם דהוי דרבנן ודעת הרמב"ן דהוי דאוריתא בכמה אופנים טור פסק כאביו הרاء"ש דהוי דרבנן, אמןם ב"י ס"ל דהוי דאוריתא ע' ביאור הלכה ריש סימן תק"ל, הביא כל הדעות ולא הכריע.
- 4.

בעניין מלאכה אי הוי רק מלאכת טורה או כל מלאכה אסורה

- לשון רשי' ריש מועד קטן משמע דעתיקר המלאכה משום טורה, וכן לשון היראים
- באה דהתירו ליטול גבושיםית משמע דמותר משום דלאו טורה הוא וכן פירש בהגהת רבינו פרץ שם
- לשון המגן אברהם נראה דהבין כפשטו, אמןם ע' לבושי שרד ופמ"ג שהבינו דעתיקר ההיתר הוא משום דהוי צורך המועד ורק דהא דא"צ לשנות הוא משום דלא הוי טורה, וכן פירש במ"ב ומובואר כן בשלחן עצי שטים ומילא לא נתבאר מהם היתר ל מלאכה שאין בו טורה מכאן. אמןם מלשון הבית יוסף בסימן תקל"ז משמע דב' דיןיהם הם, וכן פירש באשל אברהם (בוטשאש)

- ע' עמק ברכה הל" חזה"מ דמתיר מלאכת שלאו טורה.

זמן. הלבות יומם טוב פ"ז

מגד מזבח

ב' ואלאו זו כל מלאהה וכו'. וכך סמך מילוי גמליה ונסכלות צים האלמן פון נימ' קיילן:

קטן רלה הרמב"ן (כ"א ב') דתני התם לא ישcid ארם שדהו לכוטי מפנוי שנקראות על שם והוא עשויה בה מלאכה בחולון של מונד והודיעין בה ותפקיד לה משום ולפני יור לא תחן מכשול, וא"י מדרובנן היא מי איכא משום לא תחן מכשול, לבא ודאי אלא [משום] נקראות על שמן, וথמה על עצמן אם אסרו עליי כלום מפני חדור זה בשל דבריהם. ומכל הגי שמעיין בהoria הדאסטר מלאכה בחולון של מועד חורה היא

והשׁוֹתָא קְשִׁיאָ לֵן מַה שָׁמְרוּ בִּירוּשָׁלָמִי אֶיךָ אָבָא בָּר
מִמֶּלֶךְ אֶלָּו הַיְהָ לֵי מַי שְׁמַנָּה עַמִּי הַתּוֹרָה בָּשָׂר בְּכָרָ לִישָׁקָל
כְּלִיטָרָה וְהַתּוֹרָה שִׁיחָיו עֲשָׂעָן מְלָאָה בְּתוֹלָו שֶׁ מַעֲדָן כָּלָם
אָסָרָו לְעַשְׂתָּה מְלָאָה בְּחוֹלוֹ שֶׁ מַעֲדָן אֶלָּא כָּרִי שִׁיחָיו אָרְכָּלִין
וְשְׁוֹתָהָן וְגַעַן בְּחוֹרוֹה וְאֶלָּו אָצָן אָוְכָלִין וְשַׁוְחָן וְפְּרוֹזָן אָלְמָא
דְּרַכְבָּן הִיא, וַיְיַלְּשָׁמֵן הַתּוֹרָה מְלָאָה אָוְכָל נְפָשָׁלְזָוָךְ הַיּוֹם
מִתּוֹרָתָ בָּיִם טֻוב, בָּכִין מְכַשְּׁיָּין, וּבְחוֹלוֹ שֶׁ מַרְעֵד הַזָּהָר יְתָר
כָּל מְלָאָה שַׁהְאָה לְזֹוֹן, וּבָאוֹ חַכְמִים וְאָסָרָו בָּהָה מְלָאָה
אָוְמָן, וְכָנְכָנָה אָבָד כֶּל שְׁבָנִי אָזָס הַשּׁוֹבָנִין אָוְתָו לְהַפְּסָד
שְׁטוֹרָהָן בָּו מְשֻׁומָן כֶּן מַוְתָּה מִן הַתּוֹרָה, וְהָרָה מְפָנֵן גְּמָבוֹ
לְהַלְכִּים זְופְּתָחָן כְּחֹזָא וְאַזְנָן וּפְטָחָן חַבְיכָא, וְהַסּוֹפִּין לְאָסָרָו
בְּטוֹרָה, וּבָאוּ אֶיךָ בָּא שָׁאָלָו מֵזָא לְהַשְׁכִּיב בְּיַד עַל כָּךְ הַיְהָ
אַחֲתָרָ מְלָאָהָת הַלְלוֹ כְּדִי שִׁיחָעָסָקוּ בָּהָן וְלֹא יְהִי בְּטָלָם,
שְׁחַבְטָלָה מְבָאָה אָוָתָן לְזִדְיָ פְּחִזּוֹת, הָא עִקָּר חֹלוֹ שֶׁ מַעֲדָן
דָּאי תּוֹרָה הִיא, וְגַם זֶה בְּפִתְחָה פְּרָתָה.

פרק שבע

ובן מוכנים אדם פירתו מיפוי הנגבים וב└ר שיבוצים בכנען ישולה פשתנו מן המשרה בשבייל שלא תאבך. ונזכון כשם י'שהגיא ומנו להבצר במווער בוצרין אוותה: ר' ואסור לאדם שתחכין ויאחר מליאות אלו וכויצא בהן וייחם כדי לעשותן במווער מפני שהוא פניו.

שלשים של אבל ולא יספר בראשות הרבים וקתני ע"פ
שהחבירו, דבחולון של מועד נמי קאי, והוא הטעם שהזכיר
וביקן דהוא ספר וכוכב שאומנותם כל השנה בכך צדיכין
ציעיא, הא מבכבש כתות שלו אינו צרי' גנעה דחוינו משיכלי'
רטביה, והא דקתו' טיפה מבכבש בעיניע הא כי קאמוד לא ייליך
כלי' לכוכב בפרהסיא אבל מבכבש הוא הכוכב בעיניע בחור
ביזו בין אבל ביז' במרז'ו, ולישנא דשי' לתרוייתו נקט.
ומכל זה נתרור מה שפירשתי שהמשמעות עצמן אמורות לנו
ודושינו כמו שודשתי, ותלהה לאל יגעתי וממצאי בהן מה
שכממושי

עוד אני צידן להזכיר קשר אחר שהנא מקשור במקורו.
וזאי דייטורי מלכותו כמלך מן התורה הן כדרמי' בריש
מי שהפרק לא מביעיא בחולו של מועד דאסיר מלכא
ואוריז'זא כר', ועוד אמרוי' בפרק אין דורשין אייל ר' יוחנן
לewise לקיש אלא מעתה וחג האסיף באצתה השנה ח' ג' ה'ג
שאתה חוגג ואזעך בר' ואימות איילימה ביום טוב אסיפה ביום
טבב מי' שרו אלא בחולו של מועד החושם מי' שרי אלא חוג
הכא בזמנ אסיפה מכל דתורה'יו ס'ל חולו של מועד אסיר
בעשיית מלכא. כלומר מן התורה, דמשותם היכי לא מיתוקם
ילחו חוג האסיך בחוג שאותה אוסף בון, ואילו מדורבן דבר ברור
הוא שאסיר בעשיית מלכות השגויות במשנתינו, וש'ינ'ם
חולו של מועד באיסור של תורה הוא. וה'ג מוכח בפ'ק

ד אפקציות במא ניגזו. כ
ב' לדגינה (ך י"ה) ואילו' מ' קל
קלמעין וכלה' לעתקי מולן צל
בצלאים נזיר מועד וולינו דבר הלה' נ
כל נזיר סמוך לי נמי של נזיר
מועד נס סאוד דבר סלע מומל

**תקל א חול המזיד וכו' ו'
כמוצי סטטקות פמיך
מועד קען מיטו נצ"י כמייל דעם
מועד זדלי לנד מורה טול וטיענו**

תקל א חול המומעד שהן הימיט שבע רשותן של פפה
שביעי ושבון ראשון של חג לשבני מותרים בכל
מגאה מין התורה אלה שחכמים אפרום במקצת מלאות
עיגן דילפנין להו מקראי טובא (שפות נב פה, זיקרא גנד ג, דברי
וז.) אסמכות במלטה נינדו
אבל עיקרנו איתו אלה מדרבנן.
וב רבנן במלטה עירובין ורשותן של פפה

הלו^אכות חול המועד

ביבון תקל

פרוטי ומוני דיןם המבואים בזה הסימן

א) איסור מלאכה בחול המועד היה פדרובנו: (עוזר בפינטו חבלנו)

א) חוץ המועד שהן הימים שבין ראשון של פסח
לשביעי ושבין ראשון של חג לשבני (6) מותרין
בכל מלאכה מן התורה אלא שחכמים אסרו
במקצת מלאכות. אף על גב דיליפין להו מקראי
טובא אסמכות בעלמא נינהו. אבל עיקרן אינו
אללא מדרבנן. הילך התירוץ דבר האבד פירוש
שהוא אבד אם לא יעשנו והתיירוץ כל צרכי רביהם.
אומפלן ארבי יחיד אם ציוו היוויד עתה ותירוץ

בנין הולך ומשנה ימי במודיע טסוריים צבאיים חילודים הם בו בז' מושגיהם נושאם בוגר.

ומ"ש הילכתיו דבר האבד וכור ובל' צרכי רביים וכו'. ככלומר לפי דעתו וזעיקון היו מלה מלכון ייחום טפי מה שפמייו דנור הילכם ולכל למס זורי לדסת מלכו וטם פמייו מילג' נלמרמצן ורלאט'ן' קיטל מודע שיכן מליינו ליהוק לדומינט'ן מוקממו

ט ריש

תקל' (6) מותרין בכל מלאכה מן התורה. כן דעת כתופחות ואלמג'יס ואיליה'ק נבל הרכמן'ין וארט'ק'ה'ל'ה' כחט צל מליכת קלחינה מלוך קמניך וולע נבר סלט לומין מדולריימען כו'. וכי לאכ' צל' נוביל מלונגה נמלע דבר חוליס כדמאנגע נבוגויל (נוייס) פליך לה'ן דוכן גלע' פאמולא מליה' נמכמת טיקלו סטוליכא צאלטס לאס וויטו' מא צאלטס לאס וכוי עיין טס וויטו' מקל'ז' כטב' לרינו נבס פרא'ג'ה' דאנו מדולריימען וויבט צ'ר' צולני' דבב' הו' אונדר' גו'.

**א ב' סכליים מהן
המוניגים י"ט כרך
לטיקוֹר
לטיקוֹר
מלטיכם טטיכם אול
מדלטיכם טטיכם וטטיכם
טטיכם טטיכם כמ"ט
כמ"ט טטיכם**

(ה) מקום. ומיין נגיד מה "מ' גמיהל וגמיהה וככלות כטול י"ט ומגאי"ל נגיד שגדת ונונת המבוארות מה המודעות פראט"י מה"ט. ומינואו נמלצאל פה. מ"ל, כמו ברכינה"ג צבם הילגד"ס לא כוון מוקם צבאות נתקל מפילו דבר טליתו גנד וגונ מאס ומהגר נכס מפילו דנרי גנד פין למס לחר לסת ע"ק:

ביאור הלכה

ומותר במקצתן עין מ"ג מה נאכטני יק' קומוריס דואט מהדרנן. פול
לעם אתת'ס נפ' מילוות יונ' ט וו'ה ולכ' ט כטום מגינה
ף' יס וממ' ג' זומנה סמיטל הנטמי' וטלמי' גוטויס צדעת סטמ' ג' נס
ס' ג' נ' כ' כת' עייני נס' ג' ולט' מיל' מדי' וולדעט חמטען קלו' יונר
ט'ס'ל נציקט ט'ל'י גאלטוויס דס' ל' ליון לויויטט טל'ן מטוק כטונו
מלכימ'ס נלאקי מקרון כלהת' גמרלו' וו'ה סטט נס' ג' ליון זרכן פול'
בז' ענמו'ן וו'ט' ג' סטונ' ג' ואטל' ג' וטראט' זומנה סטט'ג' דארט'ס
ל' זאנ' זולוירם ר' ל' טרל' ג' נס' לטמי' עין' זט' פיליש פיטן צ'ג'
ט'ו'ן גטנו'ן מטוק ס' ט' וו'ל' דיאו' זרכן זט' מאן פ'ס' סט' צט'
האלט'ן ג'ל' נטוק' וטאו' וארט'ן' ג' נט' ג' פיטן ר' ט' טול' נג' ו' ט'
אלינ' וו'אוי'ס דס' ל' דיאו' זולו'ירם פ'ס' ג' זאט'ן בט'ו' נט' ג'ט'ן
קוק'ן' ג' נט' זולו' זולו'ירם זאיט' מטוקטוק פ'ס' מ'ק' נט'ם'ן כל'
גע'יט'ום זאט'ן מגינה' ג' ז' יס' ט'ל'ו' מקר' לדטו' נט'ל'הן מן' קט'ו'ה
ל' קער' ע' ז' כל'ס וו'ין נפ' ט'ל'ו' מקר' לדטו' נט'ל'הן פ' נט'ו' ו' לדטו'ה
ט'ס' דט'ר לדט'ל'הן נט'ל'הן ניט'ו' נט'ג' וו'ין זט' ג'ט'ן ט'ט'ל'
ט'ט'ט' זט'ר' נט'ו' דט'ם ה'ר' ג' פ'ו' העיקר דל'ל'ג' ג' נט' ק'ו' נ' לאט'ה
גע'יט'ום נט'ל'הן ו'ק' ניל'ה מ' נט'ל'הן פ' נט'ה זט'ט'ל'ו' ו'ג'ל' ג' נט'ו'
ט'ט'ט'ט' ט'ט'ט' זט'ט'ט' זט'ט'ט' זט'ט'ט' זט'ט'ט' זט'ט'ט' זט'ט'ט'

כינור חלבה

פְּלִירָעַ הַמְּמֻבָּר לְמִנְחָה לְמִנְחָה קָרְבָּן עַל מִזְבֵּחַ וְמִמֶּתֶן גָּדוֹלָה כְּמוֹסְפּוֹת נְגִינָה
לְךָ יְהִי נָאָן דָּקְלָעַ לְדָמְטוֹר מִן סְמִוכָּה תָּלֵנְכָה נְבוֹזָה יְהִי וּמִמְילָעַ מְלוֹחָה דְּבָשָׁה
רְסָם יְמִינָה לְמַטָּול מִן סְמִוכָּה דְּגָם שְׂוִים פְּרִיכָּת כְּרִבְנִיסָּת נְמִימָת דָּקְלָעַ
וְצְבָנְדָרְלִין דָּקְלָעַ וְכָבְדָלְקִין קִימָן רְכָבָה יְיִזְרָעֵל מְדִבְרִישׁ סָכְיִץָּה וְצְבָנְדָלְקִין
וְלְמַכְלָלָה וְכָבְדָלְקִין גִּילָּום וּרְכָבָד וְכָבְדָלְקִין וְאַלְמָלִיכָּת סְבָס טְטוֹמָיו וְכָבְדָלְקִין כָּלְדָלְקִין
סְכִיל דְּמַלְמָכָה נְמוֹסָה יְמִינָה לְמַקְרָבָה מְלָכָה נְמִינָה וְלְמַדְבָּדָה מְלָכָה
וְאַלְמָכָה זְמִינָה לְמַקְרָבָה מְלָכָה נְמִינָה, גָּוּרָקָה מְמֻונָה וְלְמַדְבָּדָה מְלָכָה
מִן סְמִוכָּה אַמְּמָד דָּקְלָעַ מְמֻרָה קָרְבָּן מְלָכָת נְמוֹן וְלְמַעַן דָּקְלָעַ דְּלִישָׁה
בְּהָרָה פְּרִיכָּת פְּרִיכָּת וְקִינָה כָּל דָּבָר לְמַדְבָּדָה מְלָכָה שְׁמָעוֹן מְלָכָה כְּמוֹפָרָה
וְלְמַעַן גָּדְלָה נְרִיחָה יְמִינָה וּפְכָמִיס מְלָכִיאָתָה שְׁמָרוֹן קָרְבָּן מְלָכָם וְעִיקָּר
מִזְבְּחָה תְּלִילָה דְּבָבָה מְלָכָה פְּרִיכָּת וְלְמַעַן פְּרִיכָּת דָּקְלָעַ סָפְּקָה דָּעֲזָבָה
נְמִלְלָהָן כִּין כְּכָלָעַ נְגִימָה לְלָכְבָּה כְּקִיטָּה וְוְעַמְקָוָן סְמִינָה וְקִינָה מְדִנִּי
סְגִירָה נְכִינְתָּוּן מְמֻתָּמָן בְּיַיְלָה נְצָוָה מְגַדָּד לְצָבָה וְוְעַמְקָוָת כְּתָבָתָה לְצָבָה
נְחֹרְבָּה קִיםָה כְּלָתָם מְפָלִין כָּמָן שָׁקָה הַיְלָה בְּיַיְלָה נְצָוָה מְכַמִּי נְרַסָּה לְמַפְרָר
תְּלִילָה נְבוֹזָה יְמִינָה מְנִימָה בְּלִי וְתְּלִילָה מְלָלָה מְנִיד וְבָרָה לְלָכְבָּה
דְּלָמְדוֹל מִן קָטָנוֹס וְקִינָה נְגִיזָה צְמִינָה וְזָהָבָה וְלְמַעַן דָּבָר לְבָפּוֹקְקָס אַלְמָנוֹן
כְּתָבָתָן לְהָרָה סְפָקָן נְמִלְלָהָן הוֹשָׁעָה יְלָדָה מְהֻנְנִים סְדָדָה בְּאַלְמָנוֹן וְאַלְמָכָה
סְסָה גְּנָן גְּרִין לְהַמְּכִיר וְדָבָר סְפָקָן גָּלְמָזָה מְזִוָּה וְשִׁין לְקָטָן נְמִינָן מְקִילָה
נְסָס לְדִין פְּלִיקִיס נְמִינָה וְזָהָב דְּמִשְׁׁוֹרָה נְקָטָן נְמִינָן מְקִילָה, נְסָס וְדִבְנָקָן
כְּתָבָה מְלָיָה נְקָלָה יְהִי וְקִינָה מְקִילָה בְּיַיְלָה וְנְסָס מְקִילָה יְהִי סְס מְמֻתָּמָן
דְּלָלָכָה מְפָפָה נְצִיעָם אַמְּקָלָן וְמְכָלָעָה יְהִי זְלָלָן מְפָפָה דָּלָלָה לְלָכָה כָּל הַיִּלְלָה:
לְלָכְבָּה סְכָנָהָמִית וְמְכָלָעָה מְלָיָה נְמִינָה לְאַקְלָה כִּי נְגִירָה גְּדוֹלָה:

תקל ובר סעיף אחד:

לסקומים (ב) נסמי:

בָּאָרֶת

בנכחות כטול י"ט ו
יב"ד"ס לס פות מקוין
הנודlein נמכס למיל

משנה ברורה

א (א) ומותר במקצתן. מיליכם המותרים נמוש"מ (ה) הם מומתקים. דברי קולך לא נג'ען מטה ולכדי כמושע [קיינו נג'ען מיליכם מושע נפק דלועת הפליט מונען כמ"ס ריש קיון פקל"ג חכלן מיליכם מושע דוקן מונען קדיזוט כמ"ס נמיין פק"מ ומוקם"ה] זכרנו פועל דוחן לו מלה ימלל ונזכר ריבס ומונען קדיזוט הפליט ולכטבון פועל דוחן לו מלה ימלל ונזכר ריבס ומונען קדיזוט הפליט ליעיד ויתגנאל כ"ל ממקומו וכנה נשביק ליפור מליכם מוש"מ י"ט דשות צין לרלוודויס (ב) י"ט קבוניס סאו מיליכם מיליכם דומרטן זמרלה מיליכם קדרס וכלי סוא ומון מגינה נמקדש נליק פמכויס נאנצ'ים מליכם כדי דעל' י"ט כהאר יומם נחול שען פאן קזרטה כלען ומ"ת לנו קהמייר טז קו"ע ממכה ובקינע חממכת דעריס בג"ל והרגז פוקקיס פונצ'ין דסואן מן סטונה וסואן דרכיקלע נכמיה דעריס בג"ל הו"פ הארומות צוינן למיכמיס מן סטורה צמלהיכם מוש"מ נפי נוּרָן העניין להAMIL ובדדרען נוה מיליכם מגינה דף י"ט פ"ט פמיס קרמ"ל נפי נוּרָן העניין וכו' זמלהוד ש לייזא צעליג נפקל יומל ממה סקטמייר מכmiss דלטמו"ע (ג) סטורה למ' במוועזות-[דס-]סיען צעטקה נאן מיליכם לפילעט"ז כהכלן עוזן נטוי"ס] גס מיע"ס (ד) נאכד מוש"מ צמלהכלן וכממתה

שינוי באוכל נפש שאפשר לעשות מעי"ט ושלא להורות במכיריןuai אפשר לעשות כגון שנגינה כאשר פרישתי למללה. ותן בפרק משילין [ג"ו י'] כל שחייב עליו ממשום שבות מושם רשות מושם מצוה בשבת חייב עליו בי"ט אלו הן ממשום שבות לא עולין באילן ולא רוכבין ע"ג בהמה ולא שטין על פניהם ולא טפוחין ולא מركדין (כג) ואלו הן ממשום רשות לא דניין ומקדשין חולצין ומיבטין ואלו הן ממשום מצוה לא מקדשין ולא מערכין ולא מהריכין ולא מביחין תרומות ומעשרות כל אלו בי"ט אמור ק"ו בשבת אין בי"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד וטעמא דברלו מפרש הטעם בגמרא. יש לשאל דאמרי הכא ק"ו בשבת ובתחלת ביצה אמר סתם אין תנא בר"ש בשבת דלית לייה מוקצה וביו"ט בר' יודעה דעתך ליה מוקצת וטעמא מפרש הטעם ממשום בי"ט דקיל' ואתי ללויל' ביה החמיין ויש לרין לא החמיין בי"ט אלא לגבי מוקצת שהוא הוצאה כדאמרין בשבת פ' כל הכלים [ק"ז י'] אטו מוקצת לאו מטעם הוצאה הילך הוציאו לעניין הוצאה (כד) שאין לך מלאכה נהנת מוגלת ומצויה ביו"ט כהוצאה הילך הוציאו להחמיר לעניין הוצאה באיסורים הtolim בהוצאה שלא יבא לידי הוצאה איטור ומה היא הוצאה איטור הוצאה שלא לצורך אוכל נפש ושלא לצורך מצוח. לטדנו שאסור להשתמש בהמה ובאיין אפי' בי"ט וטעמא דכל תשטיש בהמה ואיין רוכבן ועלויו חשבין לייה (כח) ומסקין בשבת פ' מי שחחשיך [ק"ט ה'] והלבתא צדין אסורי צדי צדין מותרין וכל פחות משלשה טמן לקרע יצא מרות איין ומותר להשתמש בו כדרtan פ' כל הכלים [ק"ט ז'] זמורה שהיא קשורה בטפיה ממלאין בה ומוקמין לה במוחכרת ובפחות פ' ותן בעיובין בהטזיא תפליין [ג"ט ז'] שרשיו נבוחין משלשה (כו) טפחים לא ישב עליהם. וכל תלוזות שאספנו למעלה בשבת בין דאריותא בין דרבנן אמורין בי"ט אך שלא יהא אוכל נפש ולא מכירוי אוכל נפש ואין חילוק בין איפר שבת לאיפור בי"ט אלא שזה ודונו בסקילה ושונתו חחתת וי"ט זדונו בלאו ושונתו פטור. **ונזרו חכמים על הולן של מועד ואיסרו בו מלאכה שיש בו טורח ואין דבר האבד ואפסכה אקרה דתניא במקילה ואמייתנן לה בחגינה פ' אין דורשין [י"ח ה'] (כג) את חן המצות תשמור ליום על הולן של מועד שאסרו בעשיית מלאכה דברי ר' יאשיה ר' יונתן אומר ק"ו ומה ראשון ושביעי שאין קחושה לפניהן ולאחריהם אסורי חילן של מועד שיש קדשה לפניהן ולאחריהם (כח) אין דין שזיהה אמר בעשיות מלאכה. תניא אידך כל מלאכת עכודה לא תעשו ליום על חושם שאסרו בעשיות מלאכה דברי ר' יוסי הגלילי ר"ע אמר אינו צריך הרי הוא אומר אלה מועדיה פקראי**

חופשות ראם

ספר עמד ואיסורים שאינם נעשים רע לבריות כי אם לשם יראים קעא

קיים במה הכתוב מדבר אם בראשון הרי הכתוב אומר אם בשבועי הרי כבר אמרה לא אין מדבר אלא בחוש". תנייא איזיך ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת לה מה שביעי עוצר אף ששת ימים עצוריין אי מה שביעי עוצר מכל מלאכה אף ששת ימים עוצר מכל מלאכה ת"ל השביעי שביעי עוצר מכל מלאכה ולא ששת מכל מלאכה ולא טעם הכתוב אלא לחכמים לומר אולי מלאכה אסורה ואיוו מלאכה מותרת וכו' כל אלה המקרים אסורה בכל איסור חז"מ מודרבנן כדאמרין בתחילת מוע"ק [ב' ז'] ובסוף פרק ט' שחperf [ז' ח'] מועד (כט) משום טרחה ולא טרחה הוא פ' בשטרוחה נראה מבות המועדות והא דאמרין בתחילת מי שחperf [ז' ז'] אבל איסור מודרבנן חולו של מועד איסור מלאכה מדאורייתא נראה לי דחבי פירשו אבל לoit ליה עיקר דאורייתא אע"ג דסמכין ליה אקרא [ט' ז'] והופכתי חניכם לאבל מה חוג אסורה אף אבל אמור דברי נביאים הם אבל איסור מלאכה חז"ט מסמכין ליה אקרא דאורייתא הלך קרי ליה דאורייתא.Auf"ב ספק ביזוי אי דרבנן כי יש לי כמה ראיות שהבאתי לצד אחד מכל מקום החטיה לבני וסברתי נראה לי כאשר כתבתי וכפירושי רבותי בוטע"ק מצאי דאייסור מלאכה חולו של מועד דאורייתא מכ"ט למדנו מורתלי תלמודא איסור מלאכה חולו של מועד בטרחה למדונן דלא מיתסרא אלא מלאכת טורה (ל) תלכך הלוות ומלאכה מעיטה בכיתו מותרת והוא דאמר רבא במוע"ק שלחי פ"א [ז'] פרגנטיא כל שהוא היינו להוליך בשוק דאייכא טרחה אבל בכיתו דיליכא טרחה נראה שמותר וראיתי בני אדם שפירושים מלholoth ואני פרשתי כמה שנים ואעפ"ב נראה לי מותר ועל הפורש ועל המלה קורא אני עליהם עומק כולם צדיקים (לא).

סימן שה [קטן]

עוצרת. צוה מי שאמר והיה העולם שלא לעשות מלאכה בשבת השבעות דכתיב ב' אמר אל הכהנים ו' פנחים כל מלאכת עבדה לא תעשו אע' פ' שלא מצינו שהתורה בו תורה אוכל נפש יש לנו ללימוד שכט מלאכות שחוותנו בחג המצאות הותרו בחג השבעות וב חג הסוכות שהרי מצינו שהתקשו זה אלה כדאמרין בחגינה פ'ב [י' ג'] אמר ר' אושעיא מנין לעצרת שיש לה תשלה טון כל שבעה ח'ל בחג המצאות וב חג השבעות וב חג הסוכות מקיש חג השבעות לחג המצאות מה לחג המצאות מה תשלה טון כל שבעה אף חג השבעות יש לה תשלה טון כל שבעה ולענין איטורי מלאכות והתוון בהיקש זה [ילפינן] (א) ועוד י"ל מהוויא טעמא דילפין יו"ט דפסח דורות מיו"ט דפסח מצרים בגוירה שווה דמקרא קדש חci יlfpin שאר ימים טובים שנאמר בהם מקרא קדש מיום טוב דפסח מצרים בגוירה שווה דמקרא (ב) נאמר נבי י"ט דפסח דורות ביום הראשון מקראי חדש כל מלאכת עבדה לא תעשו מנייד שאסור בעשיית מלאכה מנין להיתר אוכל נפש נאמר כאן פ' ביום טוב דורות מקראי חדש ונאמר ביום' ט דפסח

חומר כתוב

110

13

יונה סגן

שמודֵי גַּלְהָ

גם הנק שמשמעותו במשנה לא הותרו כי אם דוקא בשלא היה להם פנאי לגלה קודם המועד. עכל. י' וכן עיקר דברינו בנטילת צפנות במועד, כדקה מפרש תלמודא דגנטוטרי אסור פי במספרים, ופירש ביבנו דתוארו הווין בסיכון דאסור שכן דרך ליטול הצפנות בסיכון, ועוד פירש ר' דפללו הטובלות לזרותה מגלאות צפנות על ידי שפחתה גויה ולא היא עצמה, אמנם במועד קען פרק גמא פי בתוס' דהטובלות מותרות ליטול צפנותה היא בעצמה בלבד שינו' (נו כתוב השו"ע) שלא גוע מחברת שעוד של בית החשי והערווה דשויה. עכל. י' ובחלוק שلن ליכא איזור מוכחה עלייה ולך אסור ללבב אפללו מי שאון לו אלא חלוק אחד, וכל שכן מי שאון לו אלא מפה וסדין איזור אסור ללבב וליכא הוכחה כלל. עכ. י' ולכך כמשמעותו בגדים תוך תום המועד כדי ללבב אחר המועד צrisk שלא ימינה אותן, ואם הוא ודעתה למנות אסור למסטרם עד לאחר המועד. עכל. י' דף-על גב לדארמין בפרק כל גזול היהת גבושות נוגטלה בבית חמיבי' משום בונה בשדה חייב משום חורש אלמא מלאכה גמורה **היא** וגם אין דבר האבד, אפללו האci

צְפָרִגְיוֹן וּלְשִׁים בַּרְגְּלִיּוֹן בְּרוֹזְלִיּוֹם. (פּוּעַ וְנֶגֶד סָלָג בַּיּוֹד עַד הַצּוֹת, (פְּרִיעַג מִן קָטוֹן), אֲךָ נָעַ שָׁ

שוריא בחולו של מועד כפירים ריבא נבי הילא דתגינה זקאמר גבי חולו של מועד לא מסרה הכתוב אלא לחבשים איזה יומ אסוד ואיתא יומ מותר זאייה מלאה אסונה איזה מלאה מוחדרן, ופירוש ריבא דמלאה מותרת היינו מלאה שאינו של טוודה אפיילו איננה דבר האבר, וליכא לפרש מלאה מנותרת דהינו דבר האבר ככפיש התקונוטים, והא בדבר האבר מאיה יומ מותר שמעין ליה כרפי התקונוטים עצמן, וכן מסקין בפסחים כדפרי. עכלל ז) אצטבא ט' מפרשיס בזק שעושים מאבענט ומיטיט לישב עליין, ולא נהיא זוז בגין גמור הא, לך נר אצטבא היינו בעק ספסלים שנלו נסיך שמנעוץן לו רגליים, וכן הא דקא שרוי פאק קמא דמועד קטע למבני אורי' אינו רוזה לומר בנז' גמור ככפיש התקונוטס, אלא רוזה לומר להושב האבוס של בהמה למקומו ככפי שם בתוס. עכלל. (שע' מותר לבות אצטבא משעה הדיחת וכן אבוס ונייע' בזוז). וזהו הדוק דשרוי לתוךן החביטה שנלו בחשוקים שקורדים צירקלישׁ ולחבר בהם אשלוטים שקדרים גוונדרמי' ריבא ריבא ריבא לזרוך המתור אבל לאגרא אטור זומפלן אפור. עכלל.

הרוחב חייב משום בונה, בשדה חייב משום חורש, וה"ה לחופר גומא. אין גומא בكمנה פירות. וכבר באנו דיני השוואת גומא במלאתה חורש. [ב] (ה) ובזה"מ מותר ליטול נבשושית שבבית. נפרץ גדר גניתו או כותל החצר, שבינו ובין (ו) חברו, בוגנו מעשה הדירות שמייה אבונים זאג"ז (ז) ואינו טח בטיט, או שנודר הפירצה בקנים וגומא וכיוצא. וכן בונה מעקה לנו מעשה הדירות. ומותר להטיח גנו לצורך המועד דתיחת גג. היו מעשה הדירות. (ח) וסדרים שבנו מותר לסתותם ביד וברגל אבל לא בכלי אומנות. וכן מותר לצורך המועד לעשות סולם, ובונה (ט) אבום שהאכל בו הבהמה מעשה הדירות, ובונה איצטבא מעשה הדירות כדי לישב או לישן עליה במוועה. וכן נסר שמחבירין לו רגליים כעין ספסל שלו חשב מעשה הדירות. ואפילו (ט) בנין בית הכנסת לצורך המועד אסור לבנות מעשה אומן, אא"כ יש חשש שם ימנעו העכו"ם מלבנותו דחויס דבר האבר. וכן (יא) מוחץ דרכים אסור לבנות מעשה אומן³²¹, ומוחץ דוחיר אפילו מעשה הדירות אסור. [ג] ובדבר האבר בנין שנפל בותל החצירו הסמוך לר"ה דאיכא חשש גני בונה כדרכו מעשה אומן, אבל אם היה גונטה (יב) ליפול ה"ז אסור לסותרו ולבנותו, אא"כ איכא חשש סבנה ה"ז סותר ובונה כדרכו

זר זהב ציון

(ח) ובזה"מ. דלע"ג לנילם גנטוקים אגדים מלולכה גומולס סיל מוטל כיוון קלהה אן מוכך, וlein מיסור מליל נאצומת דלה גוון מליקת, כי"ל סמ"ל (ס"י מק"מ סק"ט). * ו לנען"ד מוסום לד"פוי ספ"ים מתק"ב גוון סמונד³²² ו כל מנטה סדיון:

(ו) חברו. דילם נמייסק גנגי (ס"ס ס"ה): ויאינו טח בטיט. דנימס צעוקה עם עק"ים סגדר חטן מעטה גומן דליהר מפיו גוון סמונע, מטל"כ טיקת גנו ללקמן מצע מעטה קליטין, וולפיו מנטה סדיון גנו ליה גוון גוון סמונד (ע"ז סק"ה): (ח) וסדרים. מתק"ב גוון סמונד ו כל מנטה קליטין, הכל גנו בכלי גומנות דמתק"ב מעטה גומן (ס"ס ס"ג): (ט) אבום. דכל דרכ' טליתו גוון חולך נסס ע"פ סיטין גוון מוקד קטער מנטה גומן כטליינו דרכ' קראנד (מ"ה סק"ז): (ו) בגין בית הבנחת. לט"ג דמתק"ב גרכי רציס ודרכ' מזוה, כין אמרץ צבי.

321. בם"ב (ס"י תקמ"ד סק"ה) החדר אף מעשה אומן וע"ש בשעה"צ (אות ה') שאין בה מחלוקת הרשותים ולא בהמג"א. 322. הפ מג"ש כתוב שיש בזה צורך המועד שלא יתקל בה, אך בסמ"ק שהוא מקור הדין ממשמע שהדר

(כח) לבעל
גורה אסודה
בנון להפנד
אפילו בתה
המוצע כה

חיב, ב"א
ג טיט דיבר
בונין ותיקת
אבל אסודה
בקראע דיבר
וחביה קהה
התוקע צע
יב ורטה
וחייב, זהא
(ח) גבל ק

געמוד לתק
וכ קק"ג). *

לקלוט שפּט
בע"פ. (ס"י
זפּילו גמלה"ס
יע"ז שיינטרא
בלעטן צלפּט
ספליל ולגמלה
, האן צלא
וס י"ג גומבר
; ס"י טט"ז):
במ"ה סס
ו ס"ס טא
ו ג"ג (ס"ג):

אורך חיים תקלז חולות חול המועד

ביה יוסט

וננייקתיהם ומפניו כי נקפני מומלכָה לאממִיכָם;

מקרים ציימריים צו גורין לנו כי לאן מכאן עפ"ר מוסך גב' ועמו נמקון קהן קנא ואמ' דעמו נצחים
על זה הולן משליך שפפ' ושהלכוות בכל מקומות גב' וזה ממקון הפלץ ולחינוו טליתו מקפיד
רכינו יתוטס נטמג' ז' (מ"ה לו) וארכמג' ס' פפרק ז' מסלכות י"ע (ס"ז) ספס וכותב טמותה פפי רקיעק ה'ס ממלוכן למקון מוקט טעםגד
זו כי כל ספלהה זו שיטוט צו מומר וסם נמיין לנעוזת הפלץ ח'פור וממעשייו יוכיר להיזה דבר הולן ממקון וכותב גלוי סרכ' סטמג' ז'
פרק ז' מהלכות וכיה נילר רצינו פרטני הטעמיטס גבי הרכוז נלומת נאכקי הגר וכל מלה טננקי הגר נל' קנא גמורע ננטומו
ומה צחמא כלן הפלץ טאטו מפי פלאן צחט לו כוונה הפלזורה ק'ס על פי צחלווע עטקה מוניה זאל' הילוקו נעצות חמונת' וויל'
שכלו' סכימים האוכמה טולן טטה מנטקה קמוניט כוונת' אטקו' נל' כל צימנו לתר נלק' זי' נמכונתי חל' נאכקי הגר פכל'
סולן מפר מעטה תומוכית' וויל'ה וויל' קיל' רצינו נבלן' וויל' ס' וויל' ס' וויל' ס' מטפורת' צ'ל' ז' חס' פטן' גמוק' יוק' ז' טע' (ז' טע'') מדרטן
דערלען פה' וויל' ס' ס'ו ממקון נטיגן ז' דלי' כין דמתמי' כמלה' דערלען מוק' ע'': ובתבו' הטופסום (לה' מולל') צ'ט'
טפליטס דע' דלי' דקמלו' חי' גוון מלון דיל' נטחות' וכותב רצינו ייומס (טט) וח'ל' טקל' מולוי' וטלט' גנג'ה מדעתה דערלען צ'לונ' נצחותה'
יפס' למ' פטור הפל' טמוכון נטיגן ז' דלי' דלטמר נאכנית' ס' נטחות' לול' צ'ל' כין' ענרטה דמתמקן צ'ל' על' דעם סקליען' וכותב פוד'
רכינו ייומס נטחות' ביט' אט' יכ'ל' גנות' מ'ינון נטכל' ה' (בריט' קומט' ס'') צ'טס קמ'ק' (פ' קנא גע' קען') טון' טטומת נאכרי גנטות' ז'

יב אין מתחייבין את האילנות וזוו. גראים בונתא ולך פיך לר' יטמפלן (ב) ופייס ר' מילר: נומלן מולמא צנעלן: מושיימן.
כזית מכת צולין וגדרה קומ קליפטו מדזקין אס זגל וקורטלי טול יום: מגוין. קומס לאט פנוו לר' דיזיליא (קיטות) [גופות]
זו) בילגה קפיטם גאנזס: טכל סכין טמן גאנזס. כדי טול יומט מס גאנס קוטס לך. וכמצע סמאכט (די' ואון) אין מליען
ומושיימן צמודל מייל כנון צולינו טכל צאמנה עד למאל צמודל דאס אלן כרי כין לדוקומי היילונג זווע לי גמי מלעלא שול טנד
ממץ לילך למיינר לחטאי צמודל מפוטס ציטעלע ייגלן:

יג אישות וצברים שבסידין בשדחה האילן מותר לנצחן בדרכו ובו. מכאן נפרק קمل דמעוד קען (ז) נדע למ' שה' מ' ומ' פטנכליס צבאה גולין וכגדה כלק' מדרכו כמעוד וככמיעת לוי יהודא הומר נבדה טולין כדרכו וכגדה כלק' אולן כדרכו ונמרית (ז) מליל רדי שמפני נן חולטוו טומנו כטהר הילק' כדרכו נן מלכו הילג' צבאות נן הקמואלה נליניגו' סמל יתלו מבדה נן ומליט' תלמידים קין ריש גיטים גרי"ף (ז) ותכל"ט (ז) נל' נל' שי צבוקפלס כחוב צמפני לאלכל' מהר ומתקע כקחט' מתניין

דרכי משה

נעולה מעשה והמכוח לאיסור אף על גב דכונתו להיחד אפיו הכל אסור:

רִישָׁה

(ט) אין מהליך הדילנות. פיקח נחש אגוט מולעם צמ"לן: וזה מושםין. נחת מכ' כלילון וגיטר קליפטו מדליקן בס' גולן וקובעט טלית יומם:
 (ט') ספין גן נגס כדי דיל' יומם [צמ"לן] לא נגס קרטן: והקוטס מוטס איז'ו לוד' צאתנה עד ה'אר גאנזען לי' נוי מוטס פרהט יילך. מופתען:
 (ט") אישורה. נרא בזקן נב' עליים:

ג) בפומ' וקדיצה הגיה לסתוך לא כל הימנו לומר [לא] לכך נכחוני וליתא לא ברופס ראשון ולא בדברי הרוב המגדיר: טן עירין בהגחות מימתיות גאותה דשכיביא בסן דיין זה בשם ספור המגדירות וכונראה כוונתו לסתמ'ך דף כת ע"א אבל לשון שהביא הבי הוכא בדפוס קושטא וכונראה בשם סמ"ק: טן בס' הגיה בפומ' וקדיצה "עטופה" במקם "שפתה" וכן הוא בבראשי' וכו' ולשונות טופר ומלה למליהו'ת הדרשות באשכנז יתני' ג' ו' מיליהו'ת הדרשות באשכנז ג' ו'

אשל אברדה

בככליה בשר שופורש להחמיר בו גם בר"ה כי זה בכלל מה שאמרו חז"ל משם שמא לא אדרה ודי. ומגעתו אכילת בשור הוא מניעת שמחה כי אין שמחה אחותים. ולזה מורה לknotta ולמוכרו כי"ה בות שמן גומן הרווח ומלה skunkis בחוה"מ לשחות או תיכך אם לא יקנו ממנו אז לא יקנו ממנה עוד לעולם דבר זו. וא"ע משורת הלכה למוכרו גם במקום שמזרים מוגנים נכירים לכל אחד ואחד בכל מקום אין ציריך כלל לעשות תחכולה. ובודוכן כזה שיש ביטור הפטור מהדבר ועשהו כי וזה גם שנותני להכפרות דטביהו כאן שטרו-מכירה לשבת וחירות ק' שניהם שהנזכיר הquina אינו בשעת המגילה שם מכל מקום המשייח הוא בשל נכרי לנכרי. וכן מרידיה בלאו hei ציריכים ליתור גם במתו ששאל שוראל מישראלי משקדים. להניל א"ז תחכולה זו לחו"מ. גם שדו"ה אפשר בנקל לעשות כן בככל עיר ועיר וכל פנים המשקדים יהיו קנים לנבוי ואון ישראלי עשו שגןון מקה וכל שכן בכפרום. שעל כל פנים המשקדים יווין ציריכים לעשות כן גם שתחכולה ומוכר בחוה"מ ורק מטלטל מה שהוא של נכרי כל מקום אין ציריכים משורת ההלכה וכל שוק העתק מותר מזענו ונקלה ואין בה גרום הפסד כלל בין אין ציריכים משורת ההלכה וכל הטענה בין שומר אוין סגנון דבר האבד. גם אם על ידי תחכולה קליק היה יכול לעשות התרור כל הפסד בין שומר אוין ציריך לעשות תחכולה וכפרוט לפפק על הבוגר בכון ופשת להיתר:

תקם (עמ'א סק"ה) בשלוח עצי שיטים זיל כתוב עמי"ש המג"א זיל בתיקם סק"ה. שאן

הטעם רק ממשם שהוא צורן המודע. והנה לשון המג"א זיל שם הוא מפש לעקון שבאי תב"י זיל שם בתיקם ובתקל"ז יש ממשמות בחבי זיל כמו השעש' זיל ונראה גם כן שיש שכאן שאינם מצד צורך המודע ניכר של צורך ההלכה גוף בין שיטים מלבושים הירוש משני אוננים אם מצד צורך המודע ניכר בית הקין ונילרן מן ממ"ש טורה גם בבית שלא ידור שם במועד ההוא. וכogenous כשור בסוכה או בית הקין ונילרן מן החותס זיל והובא בביי זיל שם בשם ריבינו ירוחם ויל שבי דידי הינון לעשות לרבותות ואין זה צורך מודע. וההדר ממשם שאינו טורה: מכמ"א כתביות שאותו שאנינו של טורה ולא ראיין הגאון הב"י בבעלמא דקשות לברך עם בני ישראל שכאן בברכת שליחות) אך לבוש בקיטשון הנ"ל גם לא יומ השוק ולא בטעה לשום מקום פישיא שא בקישות זה ביטום שוק. ומגיעה אכילת בשור אין כי היכר איבול כל כך כי גם בזען צורך בטהמה יגנו צורך מודע וגם אם מזון בהמה שלא גיטטו ולא ציטטו חביב על ידי הא פגעם מאכלי הלב גם שתיית אין איינו דבר קבוע גם כשם מקום גם לעשירין בידאות יש צור מינעה לשחותו מה שאין כן קישט הנ"ל שקבוע מביל לילך ורצע א' (וזה שטמייה מלחתנות השערות כי בעשופם אין הרשות כל דרך כבש) רצון מעד וההדר רק מצד שאינו צורך מעד וההדר:

תקמבע סעיף ב' (מה יאכל). אורות אין לו מה לאכול לבי מלאכה בחול המועד. אויל גם בסכול ללוות להצרכותו بلا משכון. ולפי אומדן ואיל שלם אדרך כן על ידי מלאכה ובדומה אוליאין זה בכלל אין לו מה לאכול. ואיל הצעות ללוות הוא בכלל

קייט

ברכה

יום טוב, חול המועד

עמק

חול המועד

א

אחדים. — צ"ל דמ"מ הרי מלאכת הכתיבה ותלית העשויות היא מלאכת טורה, ועי"כ, או' שאינו עשה אלא מטף, אטור, דגום זה בכלל בגדר מלאכתה.

אבל. כל שאינו עשה דרך מלאכתה כלל, כגון להחדיק גדרו, או להוליך גור מגר, או כי בשאננו גורך המהדר, גראת דמותה. וכן כתוב הגותמי שם, דמותה להסיד גבושים שבבנית וכותב הב"י בפי תק"מ ע"ג, דاع"ג דמלאה גומרה היא ואינה דבר האבד שמי בחוח"מ כיוון שאינה מלאכת של טורה, עכ"ל, ור"ל דין זה טורה ממשם דאיינו דרך מלאכתה אלא דרך כיבוד הבית

ריש מ"ק: תנן: משקין בית שלוחין במועד וכבר בשלמא מועד ממשם טורה הוא ובמקומות פסידא שרוי רבנן. ופרש"י: משום כי שרי דלא אedor בשום מלאכה אלא ממשם טורה.

הנה מבואר, דבר אם איסור הוה"מ הוא מדרבנן, או מדרורייתא אלא שמסרו הכתוב לחכמים, — הגדר מלאכת האסור בו הוא מלאכת טורה. והא דתנו לקמן ד' י"ת דאפע' לתניגת את אמת בס"ת אסור בחוח"מ, וכן כתוב הגותמי בפ"ח מה י"ט בשם מהר"ם דאסור לחולש עשנים ועפר בשחוורין מבית הקברות בטהוג לעשות כן בתול זכר לחתמי, ואיתה טרה איכא בתניגת את אמת או בתלית עשנים

ב

הנה, הרמב"ם לא הביא אך דינא רק לענין שקלים רילגיא ויזמי בדרותן גדרlein מהויה ומיידורו

מ"ק ד ר: ואכלאים בחוח"מ נפקזין ודרמיגתו בא'

סידור תרומות ותשלומי עלי הנטולין יטוט להלצתה דרשו

